

KERK-KRANT

GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

Jaargang 12, nummer 6

6 oktober 2024

Allerheiligen en Allerzielen

Liturgiekalender oktober en november

Vanaf nu wil ik U alleen liefhebben, U alleen volgen, U alleen zoeken. U alleen te dienen ben ik bereid.

Augustinus

- Zondag 6 oktober 9.30 uur: 27e zondag door het jaar: Samen één zijn
Lezingen: Genesis 2,18-24 en Marcus 10,1-12
Voorganger: Joost Koopmans
- Zondag 13 oktober 9.30 uur: 28e zondag door het jaar: Eén ding ontbreekt u!
Lezingen: Wijsheid, 7,7-11 en Marcus 10,17-30 (17-27)
Voorganger: Rene Hornikx
- Zondag 20 oktober 9.30 uur: 29e zondag door het jaar: Wie groot wil zijn moet dienaar worden
Lezingen: Jesaja 53,10-11 en Marcus 10,35-45 (42-45)
Voorganger: Johan Wolbrink
Bijzonderheid: Missiezondag
- Zondag 27 oktober 9.30 uur: 30e zondag door het jaar: Wat wil je dat ik voor je doe?
Lezingen: Jeremia 31,7-9 en Marcus 10,46-52
Voorganger: Mart Hendriks
- Zondag 3 november 9.30 uur: Allerheiligen/Allerzielen: De hemel geopend
Lezingen: Apocalyps 7,2-4.9-14 en Mattheüs 5,1-12a
Voorganger: Joost Koopmans
- Zondag 10 november 9.30 uur: 32e zondag door het jaar: Je hart geven
Lezingen: 1 Koningen 17,10-16 en Marcus 12,28-44
Voorganger: Marleen Kremers
Bijzonderheid: Willibrordzondag
- Zondag 17 november 9.30 uur: 33e zondag door het jaar: Lees de tekenen!
Lezingen: Daniël 12,1-3 en Marcus 13,24-32
Voorganger: René Hornikx
Bijzonderheid: Wereld dag voor de armen
- Zondag 24 november 9.30 uur: Christus Koning van het heelal: Een andere koning
Lezingen: Daniël 7,13-14 en Johannes 18,33b-37
Voorganger: Louis Mulder

Deemoed

Onze huidige wereld is gebouwd op techniek, opkomen voor jezelf, presteren en jezelf ontwikkelen. Wie zich in dit rijtje niet herkent, telt niet mee. Henri Nouwen die de laatste jaren van zijn leven de zorg voor de zwaar gehandicapte Adam op zich nam, in de Ark gemeenschap Day break in Canada, noemt Adam zijn leermeester. Henri Nouwen stierf in 1996 maar is nog steeds een van de meest gelezen auteurs van spirituele boeken in Amerika. Adam, die in alles afhankelijk is van anderen: Wat leert hij Henri? Hij leert hem “nederigheid”. In onze ego-cultuur zit niemand echt te wachten op nederigheid. Voor hen zijn zij die nederig zijn en zo leven “losers”. Het woord roept veel weerstand op. Liever spreken we over assertiviteit, over opkomen voor jezelf. Eeuwenlang is het Latijnse woord “humilitas” vertaald met nederigheid. In het woord humilitas zit het woord “humus”, aarde. De invloedrijke Zwitserse protestantse theoloog Karl Barth (1886-1968) zei ooit dat de gelovige van de toekomst iemand is die zich buigt naar de aarde. Naar zijn oorsprong, naar waar de mens vandaan komt. Lezen we niet in de Bijbel op Aswoensdag: ‘Gedenk o mens dat je van stof bent en tot stof sult wederkeren’. (Genesis 3,19)

Henri Nouwen

Wil Derkse (1952, Nederlands filosoof) heeft gezocht naar een betere vertaling van humilitas waar velen mee uit de voeten kunnen: “deemoed”. Wat Derksen vertaalt als “de moed om te dienen”. De moed om dienstbaar te zijn. De gehandicapte jongen, Adam, heeft Henri Nouwen weer terug gebracht bij zijn oorsprong, met de voeten op de grond. Planten die in goede grond staan, groeien beter. En de groeikracht van planten komt van onderop en van binnenuit. Niet van bovenaf en van buitenaf. Groeikracht in de natuur zit van binnen. Er is een bekend Chinees verhaal dat dit heel duidelijk maakt. Een arme boer had zijn land ingezaaid. De hele dag werd hij geconfronteerd met het zien van de honger die zijn kinderen leden. 's Nachts werd hij wakker en dacht aan zijn akker. Hij vroeg zich af of zijn plantjes wel groeiden. Hij stond op, ging naar zijn akker en begon aan de plantjes te trekken in de hoop dat ze sneller zouden gaan groeien. Daarna ging hij naar huis. In de ochtend ging hij opnieuw naar zijn land en zag dat alle plantjes geel geworden waren. Wie hoogmoedig is, komt ten val, zegt het spreekwoord. Of nogmaals van bovenaf en van buitenuit kunnen we de groei van gewassen niet beïnvloeden.

Ontwikkeling en ook veranderingen in je eigen leven, gezin, werk, gemeenschap, land, komt alleen tot stand van binnenuit en van onderop. Dit vraagt deemoed, de zachte moed om dienstbaar te zijn aan mens en milieu. De Franse socioloog Jacques Ellul (1912-1994) raakte er in zijn leven en denken stilaan van overtuigd dat veranderingen alleen van onderop en van binnenuit kunnen komen, niet door beleid of planning. Het heil op aarde kunnen wij niet zelf realiseren en elke heilsutopie draagt het zaad van destructie en dwang in zich. Wat wij bouwen, wordt al snel een toren van Babel. Wat we wel kunnen is bidden, handelen, menszijn, het kwaad ontregelen, afzien van macht en genade tonen.

Jezus is de weg van nederigheid deemoedig gegaan. In het Nieuwe Testament zien we Jezus bidden, handelen, menszijn, het kwaad ontregelen, afzien van macht en in zijn handelen wordt liefde zichtbaar.

Wie wil meegaan op deze weg van de deemoed?

René Hornikx

Voor wie thuis wil bidden

DOEN: Als u het fijn vindt, kunt u een kaars of waxinelichtje ontsteken.

OPENEN EN AANSLUITEND BIDDEN: ‘Wees bij mij en bescherm mij. Laat mij uw liefde zien en red mij.’ (*Psalm 31,17*)

Lees nu met aandacht het volgende citaat van Augustinus: *Vanaf nu wil ik U alleen liefhebben, U alleen volgen, U alleen zoeken. U alleen te dienen ben ik bereid.*

Welk woord in dit citaat spreekt u het meest aan? Waarom spreekt dat woord u aan? Denk hierover even na (1 tot 3 minuten).

LUISTER: Lees het verhaal dat hieronder staat afgedrukt.

De beweging van zijn liefde

Hoever de beweging van liefde van Jezus Christus gaat, tracht een middeleeuws beeldverhaal op een gedurfde wijze duidelijk te maken.

Jezus is met zijn apostelen voor het eeuwige gastmaal in de hemel samen gekomen. Iedereen heeft plaatsgenomen, maar Jezus begint nog niet met de maaltijd. Tot verwondering van allen laat Hij nog een stoel brengen. Dan wacht Hij. De apostelen worden ongeduldig: waarom begint Hij niet? De spanning groeit. Opeens gaat de deur open en komt Judas (die Jezus verraden heeft, wat tot de kruisdood van Jezus leidde) binnen. Jezus staat op en gaat Hem tegemoet. Tot ieders verwondering omarmt Hij hem en zegt: ‘Vriend, neem plaats bij ons. Ik heb op jou gewacht.’ Dan kan de maaltijd beginnen. (pater Jos Lammers)

REFLECTEER: Wat in deze tekst raakt u? Waarom raakt dit woord, die zin of gedachte u? Sta hierbij even stil.

LUISTER: Marcus 12,28c-31

Een wetgeleerde zei: ‘Wat is de belangrijkste regel is de wet?’ Jezus antwoordde: “Dit is de belangrijkste regel. Luister goed, Israëlieten! De Heer, onze God, is de enige God. Je moet van hem houden met je hele hart, met je hele ziel, met je hele verstand en met al je kracht.” Daarna komt de regel: “Van de mensen om je heen moet je evenveel houden als van jezelf.” Dat zijn de twee belangrijkste regels.

SCHRIJF: Wat betekent voor u: “Van de mensen om je heen moet je evenveel houden als van jezelf.”

Is er een verband en zo ja, welk, tussen het verhaal en het fragment uit het evangelie van Johannes?

WEES STIL

SPREEK UIT: Sluit af met het volgende gebed:

God van liefde,
u houdt van iedereen,
nodigt allen aan tafel,
breekt het brood
en deelt het uit.
God van liefde,
geef ons de wijsheid
om te delen
met zoveel mogelijk mensen.
Amen.

Samenstelling René Hornikx

Een bijzondere Augustinusdag voor de Nederlandse augustijnen

Traditioneel vierden de Nederlandse augustijnen op 28 augustus de jaarlijkse Augustinusdag. Een dag met een bijzondere gebeurtenis dit jaar. Voor het eerst sinds lange tijden legde een augustijn zijn tijdelijke geloften af als lid van de Nederlandse Provincie. In november zal hij zijn plechtige geloften uitspreken. Het gaat om pater Gerben Zweers die is overgekomen vanuit de Belgische Provincie. Op de foto ziet u het moment waarop pater Zweers zijn beloften aflegt in handen van prior-provinciaal Pierre Stikkelbroeck. Misschien een begin van een nieuwe augustijnse opleving in ons land?
(Bron: website www.augustijnen.nl)

Over het geloof spreken....

Reactie op het boek 'Het Vaticaan' van Rik Torfs

Met veel interesse heb ik naar een uitzending gekeken op de VRT waarin Rik Torfs zijn boek 'Het Vaticaan' presenteerde. Hij nam ons mee 'achter de schermen van de Kerk'. Een kritische kijk op de Kerk, maar niet zonder liefde. Ik kreeg het boek van mijn echtgenoot Frans voor mijn verjaardag. Een mooi cadeau. Heel interessant en makkelijk te lezen. Echt een aanrader!

In zijn boek gaat Rik Torfs in gesprek met gezagsdragers van de Kerk, voornamelijk bisschoppen en kardinalen. De gesprekken gaan over de verdeling van de macht, de plaats van de vrouw, de schandalen van seksueel misbruik en ten slotte ook over het geloof. Beter gezegd, doet Rik Torfs een poging om het over het geloof te hebben. Het feit dat bisschoppen en kardinalen geloven moet zo vanzelfsprekend zijn, dat zij geen woorden vinden om er over te spreken. Als de vraag gaat over geloof schuift het antwoord heel snel naar gedachten. Standpunten uitwisselen is makkelijker dan zijn geloof delen.

In het hele boek gaat het praktisch nooit echt over de inhoud van het geloof. Je hebt wel opmerkingen, zoals 'Ik ben trouw aan de kerk wegens de "patron" (de baas! Jezus!), niet wegens een groep bestuurders'; Zo'n opmerking verwijst naar Jezus van Nazareth en zijn evangelie. Maar wat betekent inhoudelijk trouw zijn aan Jezus van Nazareth?

Ik vond de opmerking van Lucetta Scaraffia (historica en journaliste bij o.a. L'osservatore Romano) 'Maar heel weinig kardinalen geloven in God. Ze geloven in de kerk, dat is iets anders' heel hard, maar toen ik het hierover had met een Franse priester antwoordde hij mij dat zij waarschijnlijk wel gelijk heeft. Zij -de kardinalen- vertrouwen op de Kerk, niet op God. Daar ligt misschien de sleutel voor vele crisis die de Kerk doormaakt. Als er meer vertrouwen was in God, meer geloof, misschien zouden wij dezelfde blije reacties krijgen wanneer een vrouw zegt dat zij zich geroepen voelt tot het priesterschap, dan wanneer het een man is! Als er echt vertrouwen was in God, zouden er misschien minder verkramptingen en spanningen zijn bij hervormingen, wij zouden geloven in zijn heilige geest!

Bij de opmerking van Lucetta Scaraffia moest ik meteen denken aan de bekende uitspraak van Loizy -een Franse priester, exegeet en theoloog- (in 1902, en die toen veel ophef veroorzaakte!) "Jezus verkondigde het koninkrijk van God en wat kwam was de Kerk!" Zo'n opmerking laat zien dat het toen noodzakelijk was om het evangelie weer een centrale plaats te geven in de Kerk en nu is het niet anders. Rik Torfs stelt de vraag of er een redding voor de Kerk bestaat. Voor mij is dat niet de essentiële vraag. De vraag is eerder hoe maken wij, als Kerk, waar dat de Boodschap van Jezus en de verkondiging van het koninkrijk van God nog steeds de centrale opdracht is en blijft?

Maar hierover praten wij zelf ook niet vaak. Wij zijn niet anders dan bisschoppen en kardinalen en vinden het moeilijk om te spreken over de inhoud van ons geloof. En toch lijkt het mij onmisbaar als wij samen een gemeenschap van gelovigen willen zijn. Misschien moeten wij dat leren, zodat wij elkaar steunen en beter aan dit koninkrijk kunnen werken.

Simone Bartelds-Lathuilière

Terugkoppeling Vastenactie

Enkele persoonlijke ervaringen

De vorige keer vertelde ik u waar ik enthousiast van werd, bij ons bezoek aan het project Kufambatose in Zimbabwe. Natuurlijk, van al die blije kindergezichten, al die kinderen die elkaar nu beter kennen en elkaar opzoeken om samen te spelen, van al die moeders die in beweging zijn gekomen, van die gepassioneerde hulpverleners.

Deze keer ga ik graag in op enkele persoonlijke ervaringen tijdens dat bezoek.

Op zaterdag 13 april landden we in Harare. Meteen viel er een grote verandering op. Het vliegveld was vernieuwd, gebouwd door de Chinezen. De afwikkeling van de douanecontrole verliep deze keer vlot en efficiënt. En er was net een nieuw geldsysteem geïntroduceerd, de ZiG (ZimGold). We werden opgewacht door onze lokale projectcoördinator Samson Mazivazvose.

Niet veranderd was het drukke verkeer, de straatverkopers, de vriendelijke mensen. En de geur, het rode stof, de zichtbare droogte. En in de buitenwijken het (plastic) afval langs de kant van de weg. Ja, we zijn weer in Zimbabwe.

Het belangrijkste van ons bezoek was de ontmoeting met de kinderen met een handicap en hun moeders. Er was deze keer ook een enkele vader. Terwijl wij er waren was een 3 daagse workshop/clinic gepland. Zo'n 18 kinderen met hun moeder en een enkele vader kwamen in de loop van de eerste ochtend het ziekenhuis binnendruppelen. Er waren momenten van herkenning bij kinderen en ouders over en weer. Dat was mooi.

Er werd therapie gegeven, huiswerk oefeningen doorgenomen, zorgen besproken, samen gelachen. Moeders lieten trots de vooruitgang zien van de kinderen aan ons.

Kinderen zochten elkaar op om samen te spelen. Er werd samen gegeten en de moeders en de kinderen sliepen 2 nachten samen in een zaaltje van het ziekenhuis.

Bijzonder voor mij was, om te ervaren dat een van de kinderen uit zichzelf naar mij toe kwam gerold, met een grote lach. Het is een meisje van nu bijna 5 jaar met ernstig vergroeide gewrichten vanaf de geboorte. Ik zag haar voor het eerst 3 jaar geleden, als een stil, timide meisje, weggekropen bij haar moeder op schoot. Ik probeerde met haar te spelen binnen haar mogelijkheden. Er kwam toen voorzichtig een lach tevoorschijn. Nu is het een open kind geworden, met een grote lach op haar gezicht. Al rollend en billen schuivend beweegt ze door de ruimte en komt daar waar ze wil. Oma heeft haar geleerd zo goed en zo kwaad als het kan zelf te eten. Met de nodige inspanning kan ze een boterham bij haar mond krijgen. Zowel moeder en oma, als het meisje zelf staan nu zelfverzekerder in de wereld. Zo ervaar ik weer dat ons werk hier, onze ondersteuning van dit project, er echt toe doet.

Links het meisje van 5 jaar

Maar er zijn ook minder succesvolle verhalen. We zagen een meisje van ongeveer 10 jaar met een ernstige dubbelzijdige heupdysplasie, een groeistoornis van de heupen. Hier in Nederland worden deze kinderen meteen als baby behandeld met een spreidbroek bijvoorbeeld, waardoor de heupen zich normaal kunnen ontwikkelen. Dit meisje liep met voor elkaar gekruiste benen en inmiddels vervormde voeten. Er was al geprobeerd om de familie te ondersteunen met een kippenproject, maar dat mislukte. De familie liet zich moeilijk helpen. Maar het meisje loopt naar school en functioneert binnen de gemeenschap. Ze blijft in het programma, om haar sociaal tóch te ondersteunen.

Tijdens ons bezoek hebben we ook ontmoetingen gehad met belangrijke personen en organisaties. Belangrijk voor het onderhouden van een goed netwerk in Zimbabwe rondom het project. Mensen waarmee we het enthousiasme voor de zorg voor deze families konden delen. En die weer enthousiast werden om, waar het kan, hún steentje bij te dragen. Zo was er een bezoek van een delegatie van de Australische Ambassade uit Harare, een van de lokale donateurs.

Ik hoop dat u nu begrijpt dat ik snel een antwoord wist op de vraag ‘Waar wordt je enthousiast van?’

Weer op weg naar huis, tot een volgende keer.

Mocht u meer over ons of ons project in Zimbabwe willen weten, kijk dan op onze website www.kufambatose.eu/nl/

Misschien wilt u na het lezen van dit artikel nog een bijdrage leveren aan het werk van de Stichting? Wij zijn blij met alle steun, financieel of anderszins.

Financieel kan dat via: Stichting Kufambatose Rek.nr.: NL 14 TRIO 0379 2082 88.

Met veel dank aan de gulle bijdrage van Geloofsgemeenschap Augustinus tijdens de Vastenactie!

Anne-Miek Simons- van Beek

Het Onze Vader (6)

*Amen betekent: 'Ja, zo moet het zijn'.
Leonardo Boff*

Het Onzevader dat we regelmatig bidden, sluiten we af met het woord "Amen". In de versie van Mattheüs en die van Lucas komt het woord "Amen" aan het einde van dit gebed niet voor. Het Hebreeuwse woord "Amen" drukt vertrouwen uit. We mogen het vertalen met "Het zij zo!" of "Ja, zo moet het zijn!" Het is zeker zijn dat alles zich in Gods handen bevindt. Wanneer precies het "Amen" aan de versie van Mattheüs (het Onze Vader dat wij bidden) is toegevoegd ligt verscholen in de nevelen van de geschiedenis. Maar eigenlijk eindigt het katholieke Onzevader met: 'en breng ons niet in beproeving, maar verlos ons van het kwade.' Protestanten voegen aan deze slotzin toe: 'want van u is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in eeuwigheid. Amen.'

Vanwaar dit verschil?

De Katholieke versie heeft een abrupt einde. Dit vraagt om een aanvulling. In een eerdere aflevering hebben we gezien dat de Didachè (2e eeuw, Leer van de apostelen) het Onzevader in de liturgie laat eindigen met een korte lofprijzing: 'want van u is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in eeuwigheid.' In de kerk van het Oosten werd het gebruikelijk om het Onzevader af te ronden met deze lofprijzing. Deze doxologie is na verloop van tijd in het evangelie van Mattheüs opgenomen. In de Hebreeuws-Griekse handschriften is de doxologie opgenomen en in de Latijnse handschriften van de bijbel niet. De kerk uit het Oosten maakt gebruik van de Hebreeuws-Griekse handschriften en bad men het Onzevader in het Grieks. In de Westerse kerk gebruikte men de Latijnse handschriften en bad men het Onze vader in het latijn, en dus zonder deze lofprijzing.

Met de Reformatie is hierin verandering gekomen. De reformatoren wilden terug naar de Hebreeuwse en Griekse tekst. In 1516 publiceerde Erasmus de eerste uitgave van het Griekse Nieuwe Testament. Onvermijdelijk eindigde het Onzevader met de lofprijzing. In 1617-1618 besloten de Staten van Holland in Dordrecht voor de Bijbel in de volkstaal. Zo bevat de Statenvertaling uit 1637 het Onzevader met lofprijzing. Onderzoek in de 19e eeuw van de Griekse tekst van het Nieuwe Testament leidt tot de conclusie dat in de meest betrouwbare handschriften de lofprijzing ontbreekt. Vanaf toen staat de lofprijzing tussen haken of in een voetnoot. Joop Smit stelt: 'er is veel voor te zeggen om het bidden van het Onzevader af te ronden met de doxologie, de lofprijzing.' Eerst wordt de Vader in de hemel aangesproken, dan volgen zes dringende verzoeken, in aansluiting op deze verzoeken is het passend om in de lofprijzing het vertrouwen uit de spreken in de hemelse vader.

*Het Onze Vader is de samenvatting van het Evangelie,
zoals kerkvaders uit de eerste eeuwen ons hebben geleerd.
Het is het Evangelie in een notendop,
het gebed dat Jezus ons zelf heeft geleerd.
Jan Hulshof*

Ten slotte

God heeft ook moederlijke trekken, zoals we lezen bij Jesaja 49,15: 'Zal een vrouw haar zuigeling vergeten, een moeder zich niet erbarmen over het kind van haar schoot? En zelfs als die het zouden vergeten, Ik vergeet u nooit!' En bij Jesaja 66,13 lezen we: 'Zoals een moeder haar kind troost, zo zal Ik u troosten.'

In een onderzoek naar het beeld van God bij basisschoolkinderen werd duidelijk dat deze kinderen evenveel moederlijke als vaderlijke kenmerken aan God toeschrijven. Op basis hiervan vroeg ik me af of er ook geen gebed moest komen voor "Onze moeder". De karmeliet Jo Tigcheler¹ heeft zo'n poging ondernomen en laat het gebed beginnen met: "Onze vader en onze moeder". Ik weet niet meer precies waar ik las dat het goed zou zijn dat er een gebed zou zijn over "Onze moeder". Hieronder mijn proeve ...

Onze Moeder,

*Onze Moeder is ons altijd nabij,
ze luistert onbevangen naar ons
en onze woorden bewaart ze in haar hart.
Onze namen heeft ze in haar handpalm geschreven,
om ons nooit te vergeten.
Ze houdt van ons,
wat er ook is gebeurd
in ons leven.
Ze deelt overvloedig
ook al blijft er niets
over voor haarzelf.
Ze wijst ons, door haar stille aanwezigheid,
de weg naar vrede en vreugde.*

*Van U is de zorgeloze wereld,
de aandacht voor ons en de liefde
voor iedereen.*

Amen. (26 oktober 2023 R. Hornikx: een proeve)

Ik wil mijn bijdragen over het Onzevader afsluiten met de laatste woorden uit het boekje van Joop Smit²:

'Het Onzevader is een huis van gebed. De deur staat altijd open. Je kunt er elk moment voor een korter of langer verblijf binnengaan. Je hoeft niet te zoeken naar woorden. In die ruimte word je geholpen om te bidden en gesteund door allen die er eerder hun noden aan God hebben toevertrouwd.'

*Het onze vader bid ik op momenten van dankbaarheid.
Het is een alomvattend gebed, een mini-evangelie.
Er zit alles in wat ik nodig heb om christen te zijn.
Clara Sies (oprichtster van de voedselbank)*

René Hornikx

---

¹ <https://harriebrouwers.nl/index.php/preekarchief/1035-2013-17de-zondag-door-het-jaar>

² Smit, J., *Het Onze vader. Op zoek naar oorsprong en betekenis van Jezus' gebed*, Berne Media, Heeswijk, 2019, blz. 69

Augustinus spreekt

Uit een preek over het Onze Vader

Als ouders al een of meer kinderen hebben, zijn ze vaak bang om er nog meer te krijgen, uit angst dat ze die tot bedelaars zullen moeten laten opgroeien. Maar bij God hoeft niemand te kort te komen. De erfenis die hij ons belooft is van dien aard dat veel mensen haar zullen kunnen krijgen. Daarom heeft onze Heer ook de heidenen geroepen om te delen in zijn broederschap. En hoewel hij de Enige is, heeft hij ook ontelbare zusters en broeders die mogen zeggen: 'Onze Vader die in de hemel zijt.' Dat werd al gezegd door hen die ons voorgingen, en het zal gezegd blijven worden door hen die na ons komen. Kijk eens hoeveel zusters en broeders de Enige heeft in zijn genade. Hij die zijn erfenis wil delen met allen voor wie hij de dood heeft doorstaan. Hadden wij op aarde een vader en moeder om geboren te worden tot een leven van moeite en dood, nu krijgen we andere ouders, God als Vader en de Kerk als moeder, uit wie we geboren worden tot eeuwig leven. Laten we beseffen, geliefde broeders en zusters, van wie wij de kinderen worden. En laten we leven zoals dat past voor kinderen die zo'n Vader krijgen. Beseff dat onze schepper zo goed heeft willen zijn om onze Vader te worden.

(Sermo 57, 2. Zie: *Van aangezicht tot aangezicht*, 149; vertaling Wim Sleddens OSA, z.g.)

Boekbespreking

Nieuw boek van de paus: *Ik wens je een glimlach*

Velen van ons kennen de paus als een zeer verantwoordelijk persoon voor het behoud van de schepping. Hij heeft zeer belangrijke encyclieken geschreven over het behoud van de schepping en onze omgang daarmee. Zijn raadgevingen zijn overal ter wereld welwillend ontvangen. De politiek heeft er veel werk aan de komende jaren.

Nu heeft de paus een heel ander boek geschreven over de persoonlijke invulling van ons leven met onze medemensen in deze wereld en met God. Het is een heel positief kleurrijk en uitdagend boek geworden, niet zoetsappig devotioneel of kinderachtig. De paus gaat ervan uit dat het leven voor ieder mens een positief geschenk is. En het is onze opdracht om dat zo te beleven. Heel het boek door klinkt een positieve intieme omgang met Jezus Christus.

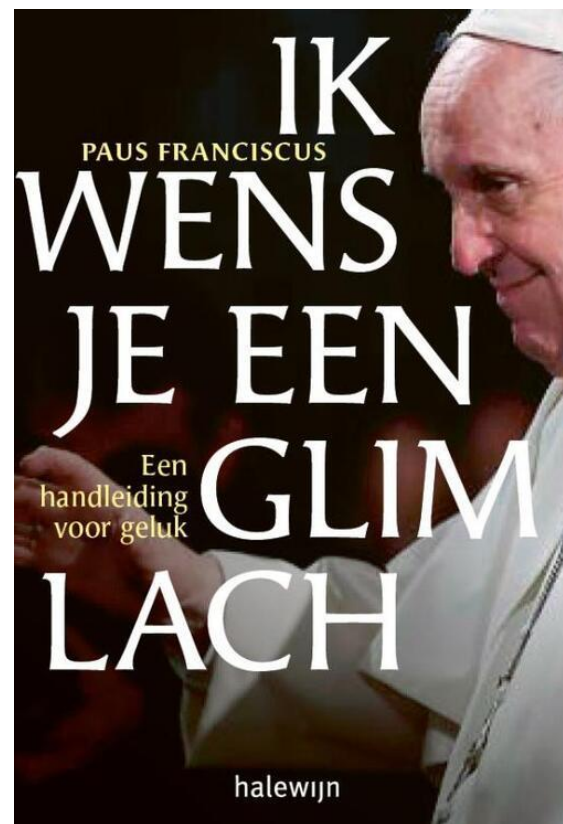
Het fundament van onze hoop is de zekerheid dat God met ons is en ons nooit in de steek laat. Met deze zekerheid zal de mens en de wereld zich ten goede ontwikkelen.

De paus treurt om de verschrikkelijke gebeurtenissen in deze wereld. Toch blijft de zoon van God, Jezus, met een glimlach de mensen tegemoet treden. Uit deze zekerheid van Jezus' s glimlach put de paus zijn ongelofelijke positieve instelling.

Het boek kent 9 hoofdstukken.

1. Verwondering om opnieuw geboren te worden
2. Wij moeten dromen over de toekomst
3. Waarom God zelf vol vreugde is
4. Droefheid heeft niet het laatste woord
5. De vreugde heeft het laatste woord in alles
6. Stel de juiste vragen aan het leven
7. Je moet altijd hoop blijven houden
8. Het boek eindigt met een aantal persoonlijke gebeden
9. Zo zal alle goeds ooit geboren worden

Als je het boek leest, is het alsof een persoonlijke vriend bij jou binnen mag komen, die je nooit meer kwijt wilt. Zo liefdevol en vriendelijk weet hij met jou om te gaan. En de ondergrond is: laten we ons niet hullen in somberheid. Laten we niet ontevreden of misnoegd zijn. Wij hebben, net als iedereen, onze problemen, onze donkere nachten van de ziel, teleurstellingen en kwetsuren te dragen. Ook wij worden trager naarmate

we ouder worden. Maar het juist te midden van de zaken zoals ze zijn, dat we “volmaakte vreugde” moeten weten te vinden en we moeten leren het gelaat van Christus te herkennen in al onze omstandigheden.

Als er iets is dat alle heiligen gemeen hebben, dan is het wel dat ze oprecht gelukkig zijn. Christelijke vreugde gaat over het algemeen gepaard met een gevoel voor humor.

Wie de dingen ziet zoals ze werkelijk zijn en zich inleeft in pijn en verdriet, is in staat om door te dringen tot de diepte van het leven en kan authentiek geluk op het spoor komen.

Het boek is een samenvatting van alle preken en toespraken die de paus overal ter wereld heeft gehouden. Altijd blijft de jeugd met zijn inspiratie de wereld en de toekomst hoopvol houden. Het is uitgegeven door uitgeverij Halewijn en kost € 19,95.

Dolf van der Linden

Brood voor iedereen

(naar Johannes 6.1-15)

Zij is wel een beetje ongerust,
Natuurlijk,
Om hem te zien gaan,
Hij is maar 12 jaar oud!
Maar hij heeft echt besloten
Om te gaan.
Zij heeft ook over Jezus gehoord.
Daarom begrijpt zij wel
Dat hij hem wil zien.
En vooral hem wil horen.
Dus zegt zij gewoon
“Pas goed op jezelf.
En vergeet je mandje niet!
Ik heb er vijf gerstebroodjes
En twee visjes in gedaan.
Het moet genoeg zijn.”

Hij is op weg.
Maar hij is niet lang alleen gebleven.
Steeds meer mensen lopen ook naar het meer toe.
Sinds dat het gerucht ging
Dat Jezus met de schuit dichterbij kwam
Zijn ze vertrokken
Hem tegemoet.

Als de jongen aankomt bij het meer,
Is Jezus er al.
Hij is aan het spreken.
En de menigte wordt steeds groter.

Iedereen zoekt een plek om te zitten.
De jongen aarzelt
En iemand laat hem vooraan zitten.

Jezus spreekt.
De mensen vertellen hem over hun verdriet, Hun zorgen.
En hij luistert naar hen,
En spreekt opnieuw.
En zij blijven daar, onder de indruk van zijn woorden.
Hij heeft het over een nieuwe wereld!
Over geluk.
Over geluk door zachtmoedigheid, door eenvoud.
Over geluk door te delen, en opkomen voor elkaar,
Door trouw te blijven.
Geluk door liefde.
Zijn woorden zijn eenvoudig
En de jongen begrijpt.
In zijn gedachten
Vormen zich beelden van een nieuwe wereld.
Hij voelt zich gedragen...

Maar dan gebeurt er iets vreemds.
De leerlingen zijn dichterbij Jezus gaan staan
Om hem te zeggen 'het is al laat,
Deze mensen zullen wel honger hebben,
Stuur ze toch naar huis”.

De jongen is verbaasd.
Niemand denkt nu toch aan eten, niemand heeft
honger!
En Jezus vraagt de leerlingen om zelf te zorgen
Dat de mensen kunnen eten,
Maar zij hebben niets!

Zonder na te denken, reikt de jongen zijn mandje aan.
Hij ziet Jezus de broden oppakken en zegenen,
Maar wat er daarna gebeurt, weet hij niet.
De leerlingen beginnen zijn broden en zijn vissen uit te delen,
En overal is er voedsel in overvloed,
Net een wonder!

Maar het echte wonder is vooral
Al deze mensen samen
Die deze maaltijd delen
Terwijl de meesten elkaar niet kennen.
Zij lachen samen,
Sommigen zijn zelfs begonnen te zingen.

Deze vriendschap, deze broederschap...
‘De nieuwe wereld is er al’
Denkt de jongen.
Hij voelt zich gelukkig
Zo gelukkig is hij nog nooit is geweest.

Het wordt donker en hij moet gaan.
Hij neemt zijn mandje terug.
Leeg.
Maar zijn hart is vol
Van een warmte
Die hij beslist
Moet delen.

Simone Bartelds-Lathuilière (vertaald uit eigen werk Rencontres avec Lui)

Ierse bedenkingen

Begin juni was ik voor het eerst in Ierland. Ik ben verantwoordelijk voor de bruiklenen van de afdeling Handschriften en oude drukken van de Koninklijke Bibliotheek van België (KBR) in Brussel en dat betekent o.m. dat ik nogal wat moet reizen als begeleider van die stukken. Het is de gewoonte dat een koerier meegaat om erop toe te zien dat de bruiklenen correct worden opgesteld. Zo was ik dit jaar eerder ook al in het Louvre, in Ieper, in Axel: een mens komt nog eens ergens...

En nu dus Dublin. Ierland doet me ergens altijd denken aan een van mijn ooms, Adrianus van de Ven, de oudste broer van mijn moeder. In het begin van de jaren 1970 heeft hij één of twee keer een huifkartocht in Ierland gemaakt en daar heeft hij wat vakantie betreft eigenlijk de rest van zijn leven op geteerd.

Ierland doet natuurlijk ook denken aan het hevige conflict tussen katholieken en protestanten dat de laatste eeuw vooral in Ulster is uitgevochten. Niet altijd is er bij zagezegd ‘onderdrukte’ volkeren sprake van echte onderdrukking, maar in Ierland lijkt het er wel degelijk op. Vanaf de 16de eeuw overheerste een kleine Engelse protestantse bovenlaag het land en de wettelijke bepalingen tegen de (katholieke) Ieren werden steeds strenger. Katholieken mochten in een groot stuk van het eiland geen land bezitten, geen huis bezitten, niet deelnemen aan het politieke proces en hun godsdienst niet vrij belijden. Pas heel geleidelijk kwam daar verbetering in, maar de meeste beperkende maatregelen werden slechts in de 19de eeuw opgeheven. In de 20ste eeuw ging het dan geleidelijk naar autonomie en onafhankelijkheid. Althans voor een deel van het eiland. U herinnert zich vast nog wel de grimmige en gewelddadige sfeer van het conflict in Noord-Ierland, waar de IRA met getrokken messen tegenover iemand als Ian Paisley (1926-2014) stond, eveneens met getrokken messen. Of liever met bommen.

In de Ierse republiek – of althans in Dublin – lijkt alles tussen katholieken en protestanten inmiddels wel gekalmeerd. Gelukkig. In Noord-Ierland ligt dat nog steeds wat moeilijker. De Brexit heeft ook hier extra problemen veroorzaakt.

In de 17de en 18de eeuw was het voor katholieke Ieren ook niet mogelijk aan een universiteit in het land zelf te studeren. Trinity College in Dublin (gesticht in 1592) was voor hen gewoon taboe. Overigens zou – toen het katholieken uiteindelijk in de 20ste

eeuw (!) wel mogelijk was gemaakt om aan Trinity te studeren – de katholieke Kerk dat op haar beurt verbieden. Pas ergens in de jaren 1970 (!, opnieuw...) werd dat verbod opgeheven. Christelijke naastenliefde is niet de grootste historische deugd in Ierland geweest.

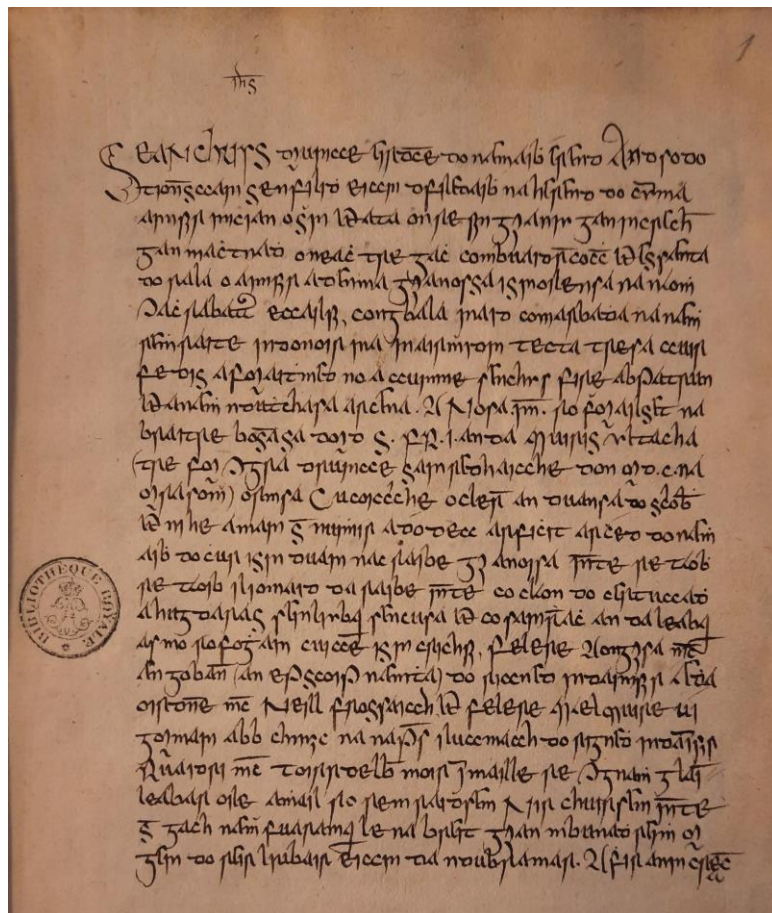
Omdat de Ierse katholieken geen eigen opleiding hadden, zwermden ze uit naar het continent, althans (en logisch...) naar het katholieke deel. Concreet kwamen ze terecht in Rome, in Praag, in Lissabon én in ... Leuven. Leuven was voor katholieke studenten uit diverse officieel protestantse landen nu eenmaal de dichtstbijzijnde universiteit van katholieke signatuur en ook het naast bijgelegen opleidingsinstituut voor de katholieke geestelijkheid. Zo ook trokken nogal wat katholieke studenten uit de Republiek der Verenigde Nederlanden naar Leuven, vooral natuurlijk uit de Generaliteitslanden. Maar dat bewaar ik voor een andere keer.

Op dit moment is er in Leuven nog altijd een college te vinden dat voor de Ierse studenten is opgericht, dat nu o.m. dienstdoet als studiecentrum van Ierland voor Europese zaken, het *Leuven Institute of Ireland in Europe*. De kapel van het Iers College is vermaard om haar akoestiek en wordt dan ook geregeld gebruikt voor concerten of opnamen. Zo ben ik ook ooit in die kapel doorgedrongen. Als toehoorder dan wel. Uiteraard.

Enige bekendheid verwierf het college van H. Antonius van de Ierse minderbroeders in de 17de eeuw als centrum van de Ierse cultuur. In dit college werd vlijtig gewerkt om de Ierstalige cultuur te handhaven, door de publicatie van boeken, grammatica's e.d. Zo was hier met name Mícheál Ó Cléirigh / Michael O'Clery (ca. 1590-ca. 1643) actief. Deze Mícheál Ó Cléirigh is een van de vier auteurs van een verzameling annalen, de *Annála Ríoghachta Éireann*, die als een van de belangrijkste werken van de Ierse literatuur uit de 17de eeuw geldt.

Cultuurhistorisch is deze kroniek ook van belang door het verzamelen van oudere gegevens en teksten. Mícheál Ó Cléirigh

kopieerde eigenhandig diverse heiligenlevens, kronieken, gedichten en andere teksten die hij voor deze *Annála*, maar ook voor andere werken, zoals het *Martyrologium van Donegal*, zou gebruiken.

Brussel, Koninklijke Bibliotheek van België (KBR), ms. 2542-43, f. 1r.

En nu komt het. Of liever: nu komen zé. De Fransen. In 1794 bezetten de Franse revolutionaire troepen de Oostenrijkse Nederlanden en het Sticht Luik. Beide gebieden worden aangehecht bij de Franse Republiek, zoals dat diplomatiek zo mooi heet. In 1797 wordt de aloude universiteit van Leuven opgeheven door de prefect van het *Département de la Dyle*, omdat het daar verstrekte onderwijs niet strookte met de waarden van de Republiek. Ook alle colleges in Leuven gingen dicht. De stad beschikte ineens over een voorraad gebouwen om scholen, oudemannenhuizen, oude vrouwenhuizen en wat dies meer zij in in te richten die de hoeveelheid leerlingen en oude mannen en vrouwen in de stad verre oversteeg. Het Iers College zou intact blijven en na de Franse tijd een klooster worden tot het in 1922 weer door Ierse franciscanen werd verworven.

Maar de bibliotheek van het Iers College was in 1797 wel gered. En gedeponeerd in Brussel. En daar zitten ze nog steeds. Het fonds telt o.m. welgeteld elf handschriften, alle uit de 17de eeuw. Het gaat om een van de belangrijkste collecties Ierse handschriften buiten de Engelstalige wereld. De politieke geschiedenis heeft er natuurlijk voor gezorgd dat nogal wat Iers materiaal in Britse instellingen zit en door de emigratie in de 19de eeuw ook in de Verenigde Staten. En in Ierland zelf uiteraard. Maar daarbuiten is de Brusselse collectie zowat de belangrijkste. Geen wonder dat de vraag vanuit Ierland gesteld werd naar de ontsluiting daarvan, meer bepaald de digitalisering. Hoe dat dan in zijn werk is gegaan, is helaas niet een van de mooiste verhalen van de geschiedenis van deze overigens eerbiedwaardige instelling: onduidelijkheid, misverstanden aan Ierse én Brusselse kant, het ego van sommige personages, enfin, ik bespaar u dat allemaal, maar uiteindelijk is het gelukt. Een Ierse hoogleraar heeft ze formeel gecatalogiseerd en ondergetekende heeft o.m. op basis daarvan de notities bij de handschriften in de catalogus van de bibliotheek verzorgd. Dat lijkt overbodig, maar omdat de Ierse catalogisering zich vooral richtte op de teksten (wat, eerlijk toegegeven, heel handig was, want Iers is niet echt een van mijn specialiteiten), ontbrak vaak de gewone basisbeschrijving van de materiële kant van de handschriften. En dat kan ik dus wél.

Overigens gebruikte men voor het Iers een apart type schrift dat gebaseerd was op middeleeuwse letters. Als u weet hoe men soms kan worstelen met bepaalde vroegmiddeleeuwse schrifttypen, zult u snel begrijpen hoe lastig die Ierse letters zijn. De combinatie onleesbaar schrift en onbekende taal doet de catalograaf dan snel dankbaar grijpen naar bestaande beschrijvingen...

Sommige handschriften zijn in Ierland ontstaan, maar enkele werden in Leuven zelf geschreven. Een voorbeeld van dat laatste – in de hand van Mícheál Ó Cléirigh – is ms. 2542-43, dat op 22 januari 1642 in *Loban* = Leuven werd voltooid.

Na mijn terugkeer uit Dublin heb ik het nog eens ter hand genomen. Ik kan er amper een letter van lezen en de letters die ik herken geven een taal weer die ik niet meester ben, maar het is ontegenzeggelijk een mooi geschrift. Ó Cléirigh had een mooie hand. Eens te meer treft mij hoe dingen samen zijn gekomen. Geschiedenis is een merkwaardig vak...

[PS Alle Ierse handschriften in Brussel zijn te raadplegen op <https://belgica.kbr.be/belgica/> onder 'Ierse handschriften'. (Dat laatste is natuurlijk logisch, maar de site Belgica omvat diverse deelverzamelingen...)]

Michiel Verweij

Welk Bijbelverhaal speelt een voorname rol in je leven?

Enige tijd geleden vroegen wij U om iets te schrijven of anderszins uit te beelden over het Bijbelverhaal dat het meest aanspreekt.

Onderstaand kunt u lezen welk fragment Johan Wolbrink zeer aanspreekt. Johan gaat dikwijls voor in uitvaartvieringen en telkenmale wordt hij zelf aangegrepen door het verhaal van Johannes 14, 1 - 6

'JE GELOOFT IN GOD, GELOOF DAN OOK IN MIJ. IN HET HUIS VAN MIJN VADER IS ER RUIJTE VOOR VELEN'

Deze zin die Johannes optekende in zijn Evangelie spreekt mij nog steeds aan wanneer ik met familie in gesprek ga in verband met de voorbereiding van een afscheidsviering van hun dierbare overledene. 'Ons moeder heeft daar naar verlangd en geloofde erin weer bij haar man te zijn'. Al verder pratend over de inhoud van deze tekst kwam ook hun geloof spontaan ter sprake en dan bleek meestal wat er geschreven stond, voor sommigen niet meer zo bewaarheid te zijn.

< Je gelooft in God, geloof dan ook in Mij >
Een opmerking van een van de familieleden 'het leven vraagt zelf om geloof bleef lang in mijn hoofd naklinken. Al mijmerend en nadenkend in deze dagen, om iets te schrijven over welke tekst in de bijbel mij aanspreekt, wil ik wel de opmerking maken, dat geen enkel mens het voor elkaar krijgt om ons een geloof aan te praten. Het is het leven zélf, dat om geloof vraagt. En deze uitspraak vraagt natuurlijk een wat nadere toelichting.

Stel je eens voor, dat iemand echt honger heeft in een land waar honger heerst, zou je dan tegen die mens kunnen zeggen: 'Het is jammer dat je honger hebt, maar er is hier nu eenmaal geen eten. Dus je zult wel moeten sterven van de honger? Dat is geen antwoord. Het enige antwoord zou zijn: 'Wacht maar, dan zorg ik dat er voedsel komt'. Want het is een eerlijke vraag naar eten. En op een eerlijke vraag moet ook een eerlijke antwoord komen.

Dat geldt ook op andere terreinen. Wanneer er iemand gestorven is, zijn de nabestaanden doorgaans heel verdrietig. Ze vragen zich af: is het nu echt helemaal afgelopen met onze dierbare gestorvene? Dan kun je natuurlijk zeggen: 'Ja, dat is zo. Dood is dood'. Maar, dat vind ik geen antwoord, want de eigenlijke vraag die gesteld wordt, is: leeft de overledene nog voort? En op die vraag verlangt men een eerlijk antwoord. Wanneer ik geconfronteerd wordt met die grote levensvragen, kom ik niet klaar met een welvaartstheologie, die alleen maar vraagtekens zet achter een beter leven na de dood. Dan luister ik liever naar dat boek, dat de bijbel genoemd wordt, waarin het leven van Jezus van Nazareth staat beschreven.

Wat Hij mij zegt – en dat is voor mij de waarde van het evangelie - daar kan ik te midden van alle vragen, mee leven. Jezus van Nazareth is voor mij een mens die zo eerlijk is dat Hij mij serieus neemt. Altijd. Met deze boodschap kan ik leven, ondanks alles. Met deze boodschap kan ik leven met verdriet, en toch blij zijn. Bij tegenslag, en toch optimistisch. Staande bij de dood, en toch gelovend in het leven. En niemand kan mij dat geloof aanpraten. Niemand kan dit geloof ook afdwingen. De paus niet, de bisschop niet en ik ook niet. Van niemand kun je geloof afdwingen. Maar het leven zelf vraagt om geloof. De Bijbel heeft voor ons een antwoord op die aller diepste vragen. Dat antwoord maakt niet alles duidelijker en zonneklaar, maar geeft je de mogelijkheid te midden van groot verdriet verder te leven. Je hoopt er vertrouwen te geven. (Door de twijfels en vragen van de nabestaanden heen, wil ik luisteren naar de woorden Jezus van Nazareth die zegt: ‘Je gelooft in God, geloof dan ook in mij’.) Ook Hij was pas in de dertig toen Hij afscheid moest nemen. Toen zei Hij: ‘Laat je hart niet bang worden. Je gelooft in God, geloof dan ook in Mij. In het huis van mijn Vader is ruimte voor velen. Als dit niet zo was, zou Ik het je toch gezegd hebben. Want Ik ga er juist heen om een plaats voor jullie klaar te maken. En wanneer ik ben heengegaan, en een plaats voor jullie heb bereid, kom Ik terug om jullie bij Mij op te nemen, opdat ook jullie zullen zijn waar Ik ben’.

Johannes 14: 1-6

Ja, daar kan ik mee leven en durf ik ondanks alles toch te zeggen: ‘Er is hoop’ en we mogen ondanks alles toch optimisten zijn. Reden genoeg denk ik om op de dag van Allerzielen in november aanstaande hierbij stil te staan!

Johan Wolbrink

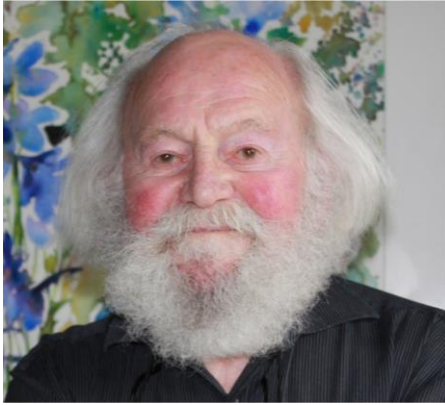
Hartelijk dank

Hierbij wil ik iedereen van onze gemeenschap hartelijk danken voor de vele collectieve of individuele steunbetuigingen in de afgelopen periode. “De mens is niet geschapen om alleen te zijn”. Dat blijkt extra als hij kwetsbaar is en dan is het “zalig” om zoveel meeleven te ervaren. Heel hartelijk dank voor alle steun in welke vorm dan ook.

Gert Dirksen

Allerheiligen – Allerzielen

Tijdens de viering van 3 november herdenken we de overledenen van het afgelopen jaar uit onze gemeenschap en van degenen die met hen verbonden waren.

Pieter Briels
* 24-02-1929
† 24-01-2024

Eugène Buijs
* 31-05-1936
† 07-02-2024

Martina Bardok
*28-08-1946
† 21-03-2024

Willy Janssen
*07-04-1935
† 18-05-2024

Feestelijke viering herintrede Zuster Coby Mallee

Op 15 augustus 2024 hielden de zusters op het Glorieuxpark hun jaarlijkse "Dag van de Provincie". Dit jaar had deze dag voor de zusters een bijzonder feestelijk tintje, omdat mevrouw Mallee tevoren had aangegeven opnieuw volwaardig Zuster van Barmhartigheid Ronse te willen worden. Iets wat je maar zelden meemaakt, maar, wat was het een gezegende dag!

Op haar eigen verzoek, sprak Zuster Mallee voorafgaand aan haar Gelofte -in tegenwoordigheid van de zusters, broeders, medewerkers van het Glorieuxpark en vele andere genodigden- eerst nog de volgende motivatie uit:

Graag wil ik, voordat ik mijn geloften hernieuw, aan u mijn motivatie in het kort vertellen. Ik geloof in God en voel me in mijn hele leven al door Hem begeleid. God is liefde en in deze liefde wil ik graag leven, voor zover mij dat gegeven wordt, mijn naasten bijstaan en zo nodig helpen zoveel ik kan. Van 1960 t/m 1975 heb ik geleefd in het klooster bij de zusters van Barmhartigheid. Daarna ben ik mijn eigen weg gegaan. Mijn contacten met de zusters zijn er altijd gebleven, mijn leven ging op dezelfde wijze voort zoals in het klooster. De werken van onze Stichter Stefaan Modest Glorieux heb ik nageleefd. Ik voel me hier thuis op Glorieux en zeer welkom bij de zusters. Vandaar mijn besluit.

Vervolgens hernieuwde en ondertekende zij haar geloften, onder het toezien en goedkeurend oog van haar medezusters. Een warm applaus weerklonk in de kapel toen ze haar opnieuw verwelkomden binnen de congregatie als zuster Coby. Gevolgd door het gezamenlijk zingen van het eigen Congregatielied "We hebben ons aan God gegeven".

Ook namens alle lezers van deze *Kerk-Krant* wensen we haar van harte alle goeds en Gods Zegen tot in lengte van dagen toe!

Anita van der Kam

De Apostelen: Petrus

Twee unieke iconen van begaafde kunstenaressen Maria Nolet

Petrus' leven is zeker niet 'saai' te noemen. Zo kent ieder wel zijn trieste dieptepunt: 'En hij weende bitter'. Hoe moeilijk was dat moment...

Maar, later als Apostel van Jezus Christus, mocht hij veel Genade ontvangen. Zoals blijkt uit deze wonderbaarlijke geschiedenis:

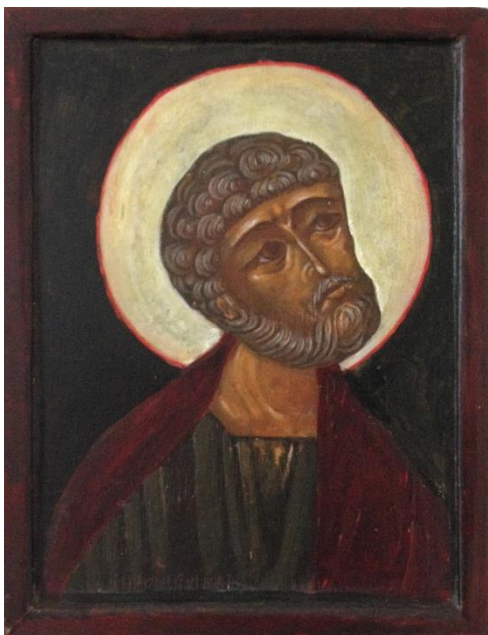
Gedeelte uit evangelie: Handelingen 12, 5 - 12 (NBV21)

Terwijl Petrus onder zware bewaking zat opgesloten -op bevel van Herodes-, bleef de gemeente vol vuur voor hem bidden tot God. In de nacht voordat hij voorgeleid zou worden, lag Petrus te slapen tussen twee soldaten, aan wie hij met twee kettingen was vastgeketend.

Ook voor de deur van de kerker stonden bewakers. Toen verscheen er plotseling een engel van de Heer en een stralend licht vulde de hele ruimte. De engel stootte Petrus aan om hem wakker te maken en zei: *'Vlug, sta op.'* Meteen vielen de ketens van zijn handen.

De engel zei tegen hem: *'Doe je gordel om en trek je sandalen aan.'* Dat deed hij. Daarop zei de engel: *'Sla je mantel om en volg mij.'*

Petrus volgde de engel naar buiten, maar zonder te beseffen dat de dingen die de engel liet gebeuren werkelijk plaatsvonden; hij meende een visioen te zien.

Toen ze de eerste en tweede wachtpost voorbij waren, kwamen ze bij de ijzeren poort die toegang gaf tot de stad. De poort ging vanzelf voor hen open, en toen ze buiten waren gekomen liepen ze nog één straat verder, waarna de engel Petrus opeens alleen achterliet.

Nadat Petrus weer tot zichzelf gekomen was, zei hij: *'Nu weet ik zeker dat de Heer zijn engel heeft gezonden om me uit de handen van Herodes te bevrijden en me te behoeden voor wat het Joodse volk hoopte dat gebeuren zou.'* Toen dit tot hem was doorgedrongen, ging hij naar het huis van Maria, de moeder van Johannes Marcus, waar een groot gezelschap bijeen was gekomen om te bidden.

Bezoek aan het Augustijnerconvent in San Gimignano

Afgelopen zomervakantie brachten Jorien en ik een drietal weken door in Italië. Op onze reis brachten wij ook een bezoek aan het wegens de vele torens bekende stadje San Gimignano. Het stadje heeft ook een Augustijner klooster. De paters Augustijnen aldaar hebben een goed contact met hun Nederlandse medebroeders (met name met pater Dolf van der Linden die vaak in San Gimignano verbleef). Op een van de foto's treft u mij aan in de kerk met pater Delfio. Hij leidde ons rond in een achter het altaar gelegen schitterende hal die 17 fresco's bevat waarop het leven van Augustinus wordt uitgebeeld. De fresco's zijn van de Florentijn Benozzo Gozzoli. Op de rechter foto onderwijst Augustinus retorica in Rome.

Laudato Si

Dit is de titel van de encycliek die paus Franciscus negen jaar geleden schreef. Ik bedacht me deze dagen dat het erg jammer is dat de ministers van onze onlangs gestarte nieuwe regering deze voortreffelijke rondzendbrief waarschijnlijk niet hebben gelezen. Misschien had hun programma er dan wat anders uitgezien. Het door hen voorgestelde regeerakkoord gaat op een aantal gebieden geheel in tegen de strekking van deze encycliek. In plaats voor meer aandacht voor de heilheid van de schepping worden vele maatregelen ter bescherming van het milieu zomaar overboord gegooid. Vluchtelingen komen er erg bekaaid vanaf als zij überhaupt nog mogen komen. De minister van ontwikkelingshulp wil het hele ministerie zelfs opheffen. Eigen volk eerst is een zeer beperkte vorm van Heb je naaste lief!

Harrie Meelen

Lezingencyclus Bezinning & Spiritualiteit

Plaats: kapel Glorieux, Glorieuxlaan 2, Eindhoven
Datum: woensdag 9 oktober 2024
Tijdstip: 15.00 uur - 16.45 uur

Kees Maas 'De ontmoeting aan de Bron' Johannes 4, 1-42

Er zijn van die verhalen in het evangelie, die een diepe indruk op mij maken. Een ervan is de ontmoeting van Jezus met de Samaritaanse vrouw bij de bron in het Johannes-evangelie 4: 1-42. Wat mij bijzonder boeit is de wijze waarop Hij, een Jood, met deze vreemde Samaritaanse vrouw omgaat. Ik noem dat graag "grensoverschrijdend". Verrassend en ontwapenend. Hij geeft ons daarmee een inspirerend voorbeeld.

Aan de hand van ruim 60 prachtige afbeeldingen wil ik u graag meenemen in dit verhaal. Het houdt ons een spiegel voor over de wijze waarop wij met mensen omgaan en hoe wij er anders mee kunnen omgaan. Zelf ben ik er enthousiast over en ik wil dat enthousiasme graag met u delen in een presentatie van 2x drie kwartier.

Kees Maas

COLOFON

De *Kerk-Krant* is het informatieblad van de *Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven*.

De *Kerk-Krant* is bedoeld als bindmiddel tussen de leden van de gemeenschap en biedt een podium aan de deelnemers van de vieringen en andere geïnteresseerden over onderwerpen die de gemeenschap of de Kerk in het algemeen raken. De *Kerk-Krant* is gratis. Voor postabbonementen worden verzendkosten in rekening gebracht.

Redactie: Dolf van der Linden, Gert Dirksen, Anita van der Kam, Harrie Meelen, Simone Bartelds-Lathuilière en Frans Savelkouls.

E-mailadres redactie: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Website: augustinus-eindhoven.nl **Bankrekening:** NL27 INGB 000 7526249

Adres van de vieringen: Kapel Glorieuxpark, Geldropseweg 170, 5613LN Eindhoven.

Stichting Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven Voorzitter: Harrie Meelen. Secretariaat: Helmy Pennarts info@augustinus-eindhoven.nl

Ziekenbezoek en ziekencommunie

Vraag en aanbod kunt u richten aan Johan Wolbrink via emailadres johanwolbrink@gmail.com of aan Corrie de Bont via telefoonnummer 040-2436440.

Verschijning volgend nummer: 1 december. U kunt kopij aanleveren tot uiterlijk 4 november.

De redactie behoudt zich het recht voor om ingezonden teksten niet te plaatsen, in te korten of anderszins redactioneel te bewerken. Het copyright berust bij de auteurs van de bijdrage.